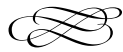

DANS MET ME

LIZZIE VAN DEN HAM

Dans met me

LIZZIE VAN DEN HAM

Dans met me
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave december 2020

ISBN 9789403615615

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Met kloppend hart liep Lily de Wit naar de hoofdingang van het Thorbecke College. Wauw, dit ging echt gebeuren. Ze ging haar derdejaarsstage lopen op een school die een heuse musical in de steigers wilde zetten! En nog wel haar lievelingsmusical: *Cats*.

Ze had een gat in de lucht gesprongen toen ze had gehoord dat muziekdocente Anne van der Toorn een assistent zocht voor het laatste deel van het schooljaar. Haar zus Roos en Anne waren al sinds de basisschool vriendinnen omdat ze jarenlang in hetzelfde orkest hadden gespeeld en Lily was daardoor ook met Anne bevriend geraakt. Een tijdje geleden was Anne naar Den Haag verhuisd en had ze eerst een baan gevonden op het Haags Lyceum en daarna hier, op het Thorbecke College. Sindsdien gingen ze veel met elkaar om. Roos en Anne waren maar drie jaar en vier jaar ouder.

Lily's hart maakte een sprongetje toen ze naar binnen stapte en naar het conciërgelok liep om zichzelf als bezoeker te melden. Nog even en ze zou een officieel lerarenpasje hebben en er echt bij horen. 'Goeiemorgen, meneer van Zanden,' riep ze enthousiast, toen ze bij de vaste conciërge

van de school naar binnen stapte. 'Ik ben er!' Hij kende haar al van het kennismakingsgesprek in maart.

'Ik hoor het!' galmde hij terug met een grijns. Hij overhandigde haar een envelop waar ongetwijfeld de spullen in zaten die ze dit jaar nodig had: lerarenpasje met credits voor het kopieerapparaat erop, sleutelkaart, en inlogcodes voor Magister. 'Geniet ervan, hè?'

'Oh, dat gaat zeker lukken.' Lily liep de deur weer uit en opende de envelop die ze had gekregen. Haar pasje zat erin en haar grote, groengrijze ogen starden haar aan vanaf de foto die ze had ingeleverd. Haar wenkbrauwen waren donker en haar haren juist witblond. Die lichte haren had ze van haar Zweedse moeder geërfd. Op de middelbare school werd ze weleens plagend Khaleesi genoemd doordat ze leek op het personage uit *Game of Thrones*. Dat had ze zelf best grappig gevonden, maar haar vriendje Peter had het altijd nogal irritant gevonden. Hij had er niet zo goed tegen gekund als ze te veel aandacht trok. Nu nog steeds niet, trouwens. Met een frons dacht ze terug aan het afgelopen weekend, toen ze uit waren gegaan en hij zich had gestoord aan het feit dat ze los was gegaan op de dansvloer van de club waar ze met een groepje vrienden heen waren gegaan. Lekker stom. Waarom zou je naar een club gaan als je er niet eens ging dansen? Dan hadden ze net zo goed naar de kroeg kunnen gaan.

Een beetje verloren in de herinnering aan die zaterdagavond liep Lily langzaam de trap op die zich in de aula bevond en naar een galerij erboven liep. Daarmee zou ze vrijwel direct bij de lerarenkamer uitkomen. Ze was vroeg; in de aula zat nog bijna niemand. Ergens in de hoek zaten een paar meisjes, zo te zien uit de brugklas, giechelend met elkaar in agenda's te schrijven en te appen. Aan de andere kant bij de grote ramen zat een jongen die er nogal grimmig uitzag: halflang, donkerbruin haar en een getinte huid, met een oude leren jas aan, zwart shirt, gescheurde

spijkerbroek en legerkisten. Zijn ogen leken vanaf deze afstand bijna net zo donker als zijn haar. Lily rukte snel haar blik los van de jongen toen ze merkte dat hij haar aanstaarde en haar met zijn ogen de trap op volgde toen ze verder liep. Ze kon zijn blik bijna op haar kont voelen branden. Wat zou hij helemaal in zijn eentje in de aula doen? Het zag er niet uit alsof hij hier voor de gezelligheid zo vroeg was gekomen.

Eenmaal aangekomen op de balustrade waagde ze het nog een keer een blik naar beneden te werpen. De jongen staarde haar nog steeds aan en schonk haar nu een scheef glimlachje, alsof hij telepatisch was en precies wist waar ze aan dacht. Met een rood hoofd liep ze verder, want ze wilde helemaal niet denken wat ze dacht: dat hij veel te sexy was om hier nog op school te zitten. Of zou hij soms ook een stagiair zijn, net als zij? Dat was natuurlijk mogelijk.

Lily stapte de deur door. In de lerarenkamer zag ze al een heel aantal collega's zitten. Gelukkig was Anne er ook al, anders had ze zich toch wat verlegen gevoeld. Zoveel mensen kende ze nog niet.

'Hé, je bent er!' riep Anne blij. Ze zat met een paar andere leraren aan tafel. 'Kom, dan stel ik je gelijk aan iedereen van ons musicalproject voor. Dit is Tamara Schreuder, die geeft hier Engels en helpt ons met de Engelse songteksten. Dit is Martijn van Vliet, die geeft CKV en gaat ons met de decors en kostuums helpen. Nou ja, een aantal leerlingen van hem ook, dat kan hij nooit in zijn eentje.' Ze grijnsde. 'En dit is Bas Maasland, die geeft sinds dit jaar gym en begeleidt de leerlingen bij het dansgedeelte. Daarvoor krijgen ze vrijstelling in de gymles, namelijk.'

Lily schudde hen allemaal de hand. De drie docenten zagen er allemaal nog jong en enthousiast uit. Dat moest ook wel als je binnen drie maanden een Broadwaymusical op de planken wilde krijgen. 'Hoi! Ik ben Lily de Wit, ik ben twee-

ëntwintig jaar en ik zit op het conservatorium. Mijn specialisatie is piano en zang.’

‘Welkom, Lily.’ Martijn van Vliet nam haar nieuwsgierig op. ‘Wat leuk dat je hieraan meedoet! Ga je Anne ook helpen met de muzieklessen?’

Lily knikte. ‘Ik wil later graag theaterlessen geven, dus dit is helemaal perfect.’ Over haar andere dromen had ze het liever niet. Ooit had ze balletdanseres willen worden, maar een ongelukkige val op het ijs toen ze zeventien was had daar een eind aan gemaakt. Ze had haar enkel lelijk gebroken en haar been was nooit meer goed genoeg hersteld om professioneel met dansen door te kunnen gaan. Zingen vond ze ook heerlijk, maar het dansen zat haar nog steeds in het bloed. Gelukkig kon ze tijdens dit project ook werken aan de choreografie van de musical. *Cats* stond erom bekend dat er zowel gezongen als intensief in gedanst werd.

‘Op dinsdag en vrijdag hebben we oefenmiddagen voor de musical,’ vertelde Anne. ‘En op de andere dagen is Lily hier ook om lessen te geven, samen met mij. We hebben april, mei en juni om alles te repeteren en begin juli voeren we de musical in totaal zeven keer op.’

Lily had vorige week al een rondleiding gekregen in de gloednieuwe theaterzaal die onlangs aan de school vastgebouwd was. Het Thorbecke College had als plan om elk jaar een musical op de planken te brengen en zo ook mensen van buitenaf van hun musicalopvoeringen te laten genieten. De zaal was prachtig en stiekem hoopte Lily dat ze hier volgend jaar ook weer zou kunnen helpen. Als ze nu goed haar best deed, mocht Anne haar volgend jaar misschien ook vragen voor haar eindstage. Dan konden ze samen “The Phantom of the Opera” doen ofzo.

‘Hebben we vanmiddag de audities?’ wilde ze weten. Ze was gisteren, op maandag, nog bezig geweest met de laatste

dingen regelen op het conservatorium voor ze hier kon beginnen.

Anne knikte. 'Ja. Ik weet al dat de leerlingen die zich hebben aangemeld goed genoeg zijn om mee te doen, dus we hoeven het niveau niet meer te beoordelen. Het gaat me vooral om het verdelen van de rollen. Het moet een beetje bij ze passen, vind ik.'

'En zitten er leerlingen van elk leerjaar bij?'

'Ja! Echt heel leuk. Van brugklas tot zesde klas en van mavo tot vwo. Ik heb er zo'n zin in!' Anne straalde. 'Tot nu toe was de talentenjacht echt mijn stokpaardje, maar dit is een droom die uitkomt. Sjoerd is jaloers dat ik dit mag doen, joh.'

Sjoerd Scheltema was de vriend van Anne, die op het Haags Lyceum werkte als muziekdocent. Hij zou weliswaar niet kunnen meehelpen, maar hij zou wel zo veel mogelijk komen kijken.

'Ik heb al twee ouders bereid gevonden om mee te helpen met de kostuums,' vertelde Martijn van Vliet intussen blij. 'Die ene is de vader van een Turkse leerling uit 5HAVO. Hij is kleermaker en kan alle spandexpakken voor ons op maat maken. De andere is een moeder van een leerling uit 4VWO die gek is op breien. Die gaat alle beenwarmers maken. Pruiken heb ik al gekocht, die ga ik in de les knippen en verven met mijn mentorklas. Het wordt echt fantastisch. Vanaf mei kunnen we repeteren met de kostuums aan.'

'Hoe zit het met de visagie?' wilde Lily weten. 'Ik kan goed schminken, maar ik kan niet alle leerlingen zelf doen.'

'Uiteraard hebben we daar ook mensen voor,' zei Anne. 'Er zijn drie meiden uit 4MAVO die niet goed kunnen zingen of dansen maar wel graag mee willen helpen. Die komen de schmink doen, samen met jou.'

'En, ehm, ben ik de enige stagiair op school?' vroeg ze nieuwsgierig.

‘Oh, er is iemand die stage loopt bij Frans,’ antwoordde Anne. ‘Maar daar hebben wij verder niets mee te maken.’

Inwendig kon Lily zichzelf wel schoppen. Waarom stelde ze überhaupt die vraag? Trouwens, nu wist ze nog niks. “Iemand” was niet per se die langjarige jongen die ze beneden had zien zitten. Als hij inderdaad een stagiair was, had ze hem met dat bohémien-uiterlijk eerder bij een vak als CKV verwacht.

Prettig gespannen liep Lily even later mee met Anne voor de eerste les van de dag. De gangen vulden zich met leerlingen van alle klassen. Anne had haar al verteld dat ze die dag twee blokuren zouden hebben, eerst met een brugklas en daarna met een derde klas HAVO. Daarna hadden ze nog twee theorielessen van een uur met een vijfde klas, en daarna zouden ze de hele middag aan de audities besteden.

Anne stelde haar nieuwe stagiair netjes voor aan de brugklas. Lily vond 1C een superschattige klas met brave leerlingen. Ze wist natuurlijk al dat niet elke groep zo braaf zou zijn, maar dit was een fijne binnenkomer voor haar eerste les van dit jaar. Ze kreeg de opdracht om zelfstandig met een aantal meisjes en jongens op de piano te oefenen en zang oefeningen te geven.

‘Wauw, mevrouw de Wit, u kunt echt mooi zingen!’ riep Sacha, een meisje met lange, bruine vlechten uit toen ze een stukje voordeed. ‘Gaat u zelf ook meedoen aan de musical?’

Lily glimlachte verlegen. ‘Nou, dat denk ik niet. Het is voor de leerlingen. Trouwens, ik kan ook niet zo goed dansen.’

‘Ach, dan speelt u Grizabella,’ wuifde Sacha haar bezwaren weg. Ze had zich opgegeven voor de audities en kende duidelijk alle karakters uit de musical al uit haar hoofd. ‘Grizabella is de glamourkat die vroeger beroemd was en nu te oud is om nog mee te doen aan het bal. U hoeft alleen maar te zingen, niet te dansen.’

Lily kleurde. 'Nee, joh. Dat is de hoofdrol. Die kan ik echt niet zelf inpikken.' Grizabella was de kat die uiteindelijk werd uitgekozen voor een nieuw en beter leven in de kattenhemel. Om haar draaide in feite het hele verhaal.

'Natuurlijk kan dat wel,' zei Sacha eigenwijs. 'Weet u wie de rol van *Old Deuteronomy* speelt? Onze directeur! Dat is ook geen leerling.'

Ze schoot in de lach. 'Oh ja? Dat wist ik niet.' De oude Deuteronomy was de oudste kat van de groep, die elk jaar een gelukkige uitkoos die naar de Heavyside Layer mocht: de kattenhemel. Lily snapte ergens wel dat ze ervoor hadden gekozen om een volwassene die rol te laten spelen, want een leerling ervoor inzetten was misschien niet zo overtuigend. Er moest nogal zwaar worden gezongen. 'Kan meneer de Bot een beetje zingen dan?'

'Ja.' Sacha's ogen werden groter. 'Echt mooi! Net een operazanger. Gek hè.' Ze grinnikte, en Lily grinnikte met haar mee.

De les met de derde klas verliep ook prima. Hoewel ze een blokuur met die klas hadden, liep de kleine pauze ertussendoor. Lily had al gezien dat ze op dinsdagochtend moest surveilleren in de aula, dus ze liep snel naar beneden om koffie te halen en de leerlingen in de gaten te houden. Meedraaien op een school betekende ook echt aan alles meedoen, dus ook de vergaderingen en de surveillance. Mentor was ze niet, daarvoor was ze te kort op school, maar Anne had al gezegd dat ze haar wel kon helpen als hulpmentor in de brugklas die ze die ochtend les hadden gegeven. Dat was ook geen heel lastige groep.

Samen met Bas Maasland, de nieuwe gymdocent, stond ze aan de linkerkant bij het aquarium met een bekertje koffie. 'Moeten we niet rondlopen?' vroeg ze.

Bas schudde zijn hoofd. 'Nee hoor, ze zien ons hier wel staan. Als er onrust is moeten we er wel even heen natuurlijk.'

En straks lopen we rond met een vuilniszak zodat leerlingen hun rommel weg kunnen gooien. Er staan niet zoveel bakken in de aula en het wordt altijd zo'n chaos als ze zelf alles weg moeten gooien, dus we doen een rondje.'

'Aha. Handig.' Lily blikte de aula rond. Een stukje bij hen vandaan zag ze een groepje oudere jongens, waarschijnlijk uit 6V, een kaartspelletje doen. En de jongen die haar al eerder was opgevallen zat er ook bij. Daar ging haar stagiairtheorie; hij was duidelijk deel van de groep leerlingen. Hij had inmiddels zijn jas niet meer aan en ze zag nu dat zijn onderarmen aan beide kanten bedekt waren met tattoos. Aan de ene kant vooral tribal-achtige krullen en tekst, en aan de andere kant meer klassieke ontwerpen. Opnieuw verbaasde ze zich over zijn aanwezigheid op deze school als leerling; hij leek wel net zo oud als zij en hij had de uitstraling van een soort hardrockster uit de jaren tachtig. 'Wie is dat?' vroeg ze zo nonchalant mogelijk.

Bas volgde haar blik. 'Oh, dat is Christiano Gomez, maar hij wil Chris worden genoemd. Je zou denken dat hij een of ander Mexicaans bendelid is, hè?'

Lily schoot in de lach. 'Ehm, ja, wel een beetje. Komt hij uit Mexico?' Zijn hoge, scherpe jukbeenderen en getinte huid leken dat vermoeden te bevestigen.

Bas schudde zijn hoofd. 'Hij is gek genoeg hartstikke Hollands. Spreekt ook geen Spaans. Zijn moeder had een relatie met een Mexicaan, maar die ging ervandoor toen Chris nog niet eens een jaar oud was. Hij heeft nu alleen nog een stiefvader en een stiefzusje, want zijn moeder is een paar jaar geleden overleden aan kanker. En je kunt wel zien dat hij een beetje losgeslagen is sinds die tijd, denk ik.'

Een huivering trok over Lily's rug toen Chris opkeek en hen zag kijken. Zijn blik boorde zich in de hare en ze keek weer weg, net als vanochtend. Verdorie, waarom staaarde die gozer haar zo intens aan? Misschien baalde hij ervan dat ze

over hem stonden te praten. Het was waarschijnlijk duidelijk te zien geweest.

‘Hij had vorig jaar met zo’n beetje alle leraren mot, behalve met de muziekdocent,’ vervolgde Bas intussen. ‘Hij heeft een dijk van een stem en een voorliefde voor muziek. Chris doet ook mee aan de audities vanmiddag.’

Haar hart sloeg een slag over. Oh nee toch. Daar had ze echt geen zin in: een of andere losgeslagen randfiguur die rotzooi zou trappen tijdens háár project. Nu snapte ze wel waarom hij die ochtend zo vroeg in de aula had gezeten. Dat was vast als straf geweest. Onwillekeurig gleed haar blik weer naar Chris Gomez en hij staarde haar nog steeds aan. Shit. Moest hij zich niet concentreren op zijn kaartspelletje?

Met een ruk draaide Lily zich om naar de prullenbak om haar lege bekertje koffie weg te gooien. ‘Zullen we zo maar eens een rondje doen dan?’ stelde ze voor.

‘Ja, best. Ik doe rechts, jij doet links.’

Fijn. Dan moest ze straks langs die tafel met kaartende 6VWO-ers. Nou ja, dat moest ze kunnen overleven. Toch? Die jongens hoefden alleen maar hun lege boterhamzakjes in een vuilniszak te deponeren.

Lily liep met Bas naar het hok van meneer van Zanden om een vuilniszak te pakken en liep toen langzaam langs de tafels met de zak open zodat mensen hun rotzooi kwijt konden. Hier en daar werd ze door nieuwsgierige leerlingen aangesproken, die wilden weten of ze nieuw was op school. Een paar jongens en meisjes vertelden haar dat ze mee zouden doen met de musical, dus ze zou straks in elk geval al een paar mensen kennen tijdens de auditie. Met een moedige glimlach stevende Lily tenslotte af op het tafeltje van Chris en zijn kornuiten, die er vergeleken met hem allemaal nogal tam uitzagen.

‘Hebben jullie nog lege zakjes?’ vroeg ze, de zak uitnodigend naar voren stekend en Chris expres niet aankijkend.

Een blonde jongen met bruine ogen grabbelde wat rotzooi van tafel. 'Ja, hier. Bent u de nieuwe muziekdocent?'

'Eh, nou, niet helemaal. Ik loop stage bij mevrouw van der Toorn,' legde ze uit. 'Ik help haar met de musical dit jaar. Ik ben mevrouw de Wit.'

'Ah, zo.' De jongen knikte. 'U had vanochtend mijn broertje in de klas in 1C. Tim?'

'Oh ja.' Nu zag ze de gelijkenis. 'Aardige jongen!'

De twee jongens aan de linkerkant gooiden ook nog wat snoeppapiertjes in de zak. Ze hadden allebei bruine krullen en een bleke huid en leken enorm veel op elkaar. Duidelijk een tweeling.

Chris legde zijn stapel kaarten intussen neer en draaide zich een kwartslag naar haar toe. 'Dus jij gaat de audities doen?' vroeg hij. Zijn stem was donkerder dan die van de andere drie jongens en stiekem was ze er best van onder de indruk. Ze was al nieuwsgierig geweest naar hoe hij klonk sinds ze hem vanochtend had zien zitten. Inwendig kreunde ze echter om de manier waarop hij tegen haar praatte. Waarom moest hij haar per se aanspreken met "jij"? Moest ze er iets van zeggen? Nu al? 'Ja, klopt. Maar niet alleen dus. Mevrouw van der Toorn houdt een oogje in het zeil.'

Chris glimlachte scheef. Dat lachje was veel te aantrekkelijk. Ze kreeg er verdomme een blosje van. 'Hoe heet je?'

'Dat... dat zei ik toch net al?' stotterde ze. 'Mevrouw de Wit.'

Hij vertrok geen spier. 'Je voornaam.'

Ze ging wat rechter staan. 'Die mag je niet gebruiken.'

'Jij weet die van mij ook.' Zijn bruine ogen boorden zich in de hare alsof hij haar aan een of ander politieverhoor onderwierp. 'Ik zag je wel smoezen met meneer Maasland, net.'

Ze rolde met haar ogen. 'Natuurlijk weet ik die. Ik heb een hele klassenlijst gekregen toen ik hier kwam werken.'

Op dat moment ging de bel en stond iedereen op. Lily zette onwillekeurig een stapje achteruit toen Chris ook zijn stoel naar achteren schoof, opstond en naast haar kwam staan. Jemig, hij stak een hele kop boven haar uit. Tot nu toe had ze hem alleen maar zittend gezien. Het was eerlijk gezegd nogal intimiderend. ‘Tot vanmiddag, juf,’ zei hij met een plagende grijns. ‘Dan weet ik je voornaam.’

Voor ze nog iets kon zeggen was hij weg. Lily liet haar adem ontsnappen en liep met lood in haar schoenen terug naar meneer van Zanden. Ineens had ze beduidend minder zin in die audities vanmiddag.

HOOFDSTUK 2

‘Dat zeg ik, dan kom je toch bij mij eten?’ herhaalde Lily met een zucht van ergernis.

Ze had Peter aan de lijn, die per se vanavond wilde afspreken en ook per se wilde dat ze bij hem zou komen. Hij had een studentenkamer in Leidschendam en ze had echt geen puf meer om na een hele werkdag ook nog daarnaartoe te fietsen. De tram stopte niet vlakbij.

Peter kreunde. ‘Maar jij kunt niet lekker koken.’

Een klein steekje ging door haar hart. Begon hij daar nu weer over? Ze wist dat hij het als grapje bedoelde, maar toch. ‘Ik haal wel wat. Bij de Thai om de hoek.’

Het was even stil. ‘Vooruit dan maar. Trakteer jij?’

‘Ja hoor, best.’ Wat maakte het uit dat ze straks haar eerste werkdag erop had zitten en degene was die een traktatie verdiende? ‘Hoe laat ben je er?’

‘Zeven uur. Ik moet nog wat dingen afmaken op school.’ Peter studeerde in Leiden, de boekhoudopleiding. Hij had helemaal niets met muziek of dans en had gehoopt dat ze na haar val op het ijs zou kiezen voor een “verstandige” opleiding. Nou ja, het conservatorium bood in elk geval kans op

een baan in het onderwijs, al zou ze het liefste in de theaterwereld werkzaam zijn. Daar had ze het niet meer over sinds Peter haar een keer een hele preek had gegeven over hoe ze beiden iets moesten kunnen bijdragen aan hun gezamenlijke huishouden. Hij was vast van plan om direct na hun studie een huis te kopen. Hij zette er bijna al zijn geld voor opzij en verwachtte dat zij dat ook deed.

‘Oké, tot vanavond dan.’ Lily hing op en staaarde een beetje verloren voor zich uit met haar mobiel in haar handen. Ze zat op een bankje voor de ingang van de theaterzaal, waar straks de audities zouden worden gehouden. De bel was nog niet gegaan, maar ze zag verderop in de gang al iemand lopen.

Het was Christiano oftewel Chris. Ook dat nog. Hij had haar in het oog gekregen en kwam op haar af met een kleine glimlach om zijn lippen. Iets in haar houding moest hem echter hebben gewaarschuwd, want hij ging zonder vervelend commentaar naast haar op het bankje zitten en hij hield zijn hoofd schuin. ‘Hé. Heb je geen zin in de audities?’

Ze beet op haar lip. Het idee dat hij haar ooit nog met “u” zou gaan aanspreken had ze bij deze opgegeven. ‘Jawel, natuurlijk wel,’ klonk ze verontwaardigd.

Zijn bruine ogen namen haar aandachtig op en hij was even stil. ‘Je bent verdrietig.’

Lily voelde een blos opkomen. ‘Nee hoor.’

‘Jawel. Ik herken verdriet als ik het zie.’

Die woorden zeiden een hoop over hem. Ineens herinnerde ze zich weer wat Bas had gezegd over Chris’ moeder. Hoe ze aan kanker was overleden. Hoe Chris daarna de weg was kwijtgeraakt. ‘Het komt wel goed,’ zei ze stellig, en ze perste een glimlach tevoorschijn ondanks het rotgevoel dat ze had overgehouden aan haar gesprek met Peter. ‘Het is niets ergs.’

Chris haalde zijn schouders op. 'Oké. Als jij het zegt, juf Lily.'

Ze staaarde hem verbluft aan. Nu moest ze echt blozen. 'Hoe... hoe weet jij...' hakkelde ze.

Hij grijnsde breed. 'Ik zei toch dat ik erachter zou komen?'

'Hoe dan?'

'Maakt het uit?'

'Ja! Ik wil het weten.' Ze fronste gefrustreerd. 'Ik ben eigenlijk wel nieuwsgierig.'

Chris keek haar met twinkelende ogen aan. 'Anne van der Toorn is vrienden met mij op Facebook,' legde hij uit. 'En jij met haar. Zo moeilijk was het niet om uit te vogelen.'

Lily zuchtte. 'Geef je helemaal niets om de privacy van de mensen die jou lesgeven?' vroeg ze een beetje pinnig.

'Die mensen geven ook helemaal niets om mijn privacy. Jij weet alles al van mij: naam, geboortedatum, achtergrond, studieloop...' somde hij op.

Verdomme, kon hij soms aan haar gezicht zien dat ze in haar tweede pauze inderdaad dingen over hem had opgezocht? Ze had willen weten wat hij voor jongen was. Het dossier ging een aantal jaren terug. Hij had in de derde klas gezeten toen zijn moeder was overleden. Daardoor had hij het jaar niet gehaald. Het jaar daarop had hij de derde klas over gedaan, prima cijfers gehaald maar had zijn gedrag te wensen overgelaten. Het jaar daarop ook, en daarna, en daarna. Christiano Gomez was al negentien. Zij was krap drie jaar ouder en ze voelde zich in zijn nabijheid heel eerlijk gezegd jonger. Het was die uitstraling van hem. Om zijn soort had ze altijd met een grote boog heengelopen. Jongens zoals hij straalden onveiligheid uit.

'Maar ik zal het niet tegen je gebruiken,' flapte ze eruit. 'Wat ik over je weet, bedoel ik.' Hij keek haar zo verbaasd aan dat ze de behoefte voelde om het verder uit te leggen. 'Als je

bij mij auditie doet, beoordeel ik je op je talent, niet op je verleden. Kun je zingen als de beste en dansen tot je erbij neervalt? Dan krijg je een glansrol. Je hoeft echt geen voldoende voor economie te staan om mee te doen aan een musical.'

Chris knikte langzaam. 'Dat is goed om te weten,' zei hij dankbaar. Met een ondeugende lach vervolgde hij: 'En wat fijn dat je mijn cijferlijst uit je hoofd weet. Je moet wel een fotografisch geheugen hebben. Of vind je mijn schoolprestaties bovengemiddeld interessant?'

Te laat besepte ze dat hij inderdaad een vijf voor economie stond en ze dat in Magister, het schoolcijfersysteem, had zien staan. Ze werd knalrood. 'Het was maar een voorbeeld,' protesteerde ze. 'Sta je echt slecht voor economie dan?'

Chris grinnikte. 'Niet liegen, juf Lily.' Hij boog zich naar haar toe en ze hield onwillekeurig haar adem in. 'Daar ben je niet goed in.'

Haar hart klopte inmiddels veel te snel. Dit was gevaarlijk. Dit kón gewoon niet. Chris was openlijk met haar aan het flirten en ze moest hem nog maanden lesgeven tijdens de repetities. Bovendien had ze een vriend. Al sinds haar veertiende was ze samen met Peter. Ze moest er iets over zeggen, hem laten weten dat ze bezet was. Maar was dat niet belachelijk? Stel je voor dat ze tegen Chris zou zeggen dat ze een vriend had, net alsof ze hem beschouwde als serieuze concurrentie voor Peter. Dat was hij helemaal niet. Hij mocht dan negentien zijn en eruit zien alsof hij de nieuwe Guns 'n Roses wilde oprichten, maar hij zat gewoon in 6V en hij moest naar haar luisteren. Ze liet haar project niet door hem verpesten, en haar gemoedsrust ook niet.

'Laten we hopen dat jij goed in zingen bent,' zei ze kortaf.

Chris leunde achterover, met zijn brede schouders tegen de muur. 'Oh, ik maak me geen zorgen. En jij hoeft je ook

geen zorgen te maken, ik zal je geen juf Lily noemen waar de anderen bij zijn.'

Alsof hij haar een gunst verleende. Stom genoeg voelde ze zich écht dankbaar dat hij dat niet zou doen. Ze had inmiddels genoeg in zijn dossier gelezen om te weten dat hij leraren het leven behoorlijk zuur kon maken. 'Fijn,' zei ze alleen droog.

Godzijdank was de bel inmiddels gegaan en kwamen er nu ook andere leerlingen naar de theaterzaal toe, die bij haar kwamen staan om met haar te kletsen. Sommigen had ze dus in de aula al even gesproken. Anne dook even later op met de sleutel van het theater. Dat was een aparte sleutel (een "echte") waar ze nog een kopie van moesten laten maken voor Lily. 'Kom binnen allemaal,' riep ze vrolijk, terwijl ze de deur opendraaide. 'Hebben jullie er zin in?'

'Jaaaaa,' riep iedereen uitgelaten. Nou ja, de paar oudere jongens uit de vijfde en zesde bromden wat, Chris inclusief. Eenmaal binnen gingen de leerlingen op de verschillende banken op het podium zitten.

'Welkom allemaal,' zei Lily, die voor de groep was gaan staan. 'Ik ben mevrouw de Wit en ik zit in het derde jaar van het conservatorium. Ik doe mijn stage dit jaar op jullie school en we gaan zoals jullie weten de musical *Cats* doen. Weet iedereen wat voor soort verhaal het is?'

Een meisje uit de brugklas stak haar hand op en Lily knikte naar haar. 'Ja, het is een musical die bedacht is door Andrew Lloyd Webber en gebaseerd is op gedichten van T.S. Eliot,' vertelde de brugger enthousiast. 'Over allemaal katten die op een vuilnisbelt wonen en dromen van een nieuw kattenleven in de Heavyside Layer. Dat is een soort hemel voor zwerfkatten.'

'Ja, en het was de eerste keer dat er jazzballet werd gebruikt in een Broadwaymusical,' vulde Sacha vol vuur aan. 'En rockmuziek. Het is gewoon de beste musical!'

‘Nou inderdaad,’ zei het eerste meisje weer. ‘Ik ben zo blij dat we mee mogen doen!’ Ze keek Anne van der Toorn dankbaar aan. Die had tenslotte al een voorselectie gemaakt.

‘Ik denk dat we maar eens moeten gaan kijken wie wat wil gaan doen,’ zei Lily met een brede glimlach. Vanuit haar ooghoek zag ze Chris met een klein lachje naar haar kijken en besloot voorlopig maar even helemaal geen aandacht aan hem te besteden, want ze werd hoe langer hoe zenuwachtiger van die bruine ogen die ze continu op zich gericht voelde.

De leerlingen werden een voor een opgeroepen om hun kunsten te vertonen. Er stond een piano en Lily begeleidde de leerlingen bij het nummer dat ze wilden zingen. Al snel bleek dat de mensen die zich hadden opgegeven écht getalenteerd waren. Er waren drie meiden uit 3HAVO die prachtig konden zingen en werden gecast om het lied over *Macavity the Mystery Cat* te zingen. Dansen konden ze ook. Daarna kwam er een meisje uit de vijfde die al jaren op ballet zat en zo lenig was dat ze de rol van Victoria, de witte kat, kreeg. Die moest al vrij vroeg in de voorstelling een hele spagaat maken en dat lukte het meisje in één keer. Als klap op de vuurpijl heette ze zelf ook Viktoria met een K. Met een stralende lach pakte ze het script voor haar rol aan van Anne van der Toorn.

‘Christiano Gomez, 6V2,’ riep Lily vervolgens de jongen op die haar al vanaf het allereerste moment op het Thorbecke College de zenuwen bezorgde.

Chris kwam naar voren. ‘Chris,’ verbeterde hij haar. ‘Ik wil liever niet dat mijn hele naam wordt gebruikt.’

Lily beet op haar lip. Misschien was dat wel omdat zijn Mexicaanse vader er al snel vandoor was gegaan. Zo leuk was het niet om aan dat deel van zijn afkomst herinnerd te worden. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik zal het onthouden. Oké, wat ga je zingen?’

‘De uitnodiging voor het *Jellicle Ball*,’ antwoordde hij.

Dat had ze kunnen verwachten: Chris ging voor de rol van Munkustrap, de leider van de troep katten. Die danser was altijd een stuk langer dan de anderen en Chris was bijna een meter negentig. Maar voor die rol had hij een goede stem nodig en een behoorlijk uithoudingsvermogen qua dansen. Zou hij het aankunnen?

Ze begon met spelen en Chris zette in. ‘*Jellicle cats come out tonight, Jellicle cats come one come all*,’ barstte hij los. ‘*The Jellicle moon is shining bright, Jellicles come to the Jellicle ball*.’

Wauw. Bas Maasland had niets te veel gezegd. Deze jongen had inderdaad een dijk van een stem. Iedereen keek hem als betoverd aan en dat werd alleen nog maar meer toen hij onder choreografische leiding van Lily een stuk van de rol danste.

Anne gaf hem met een brede glimlach het script voor de rol die hij wilde. Lily kon het niet helpen: ze keek hem bewonderend na toen hij terug naar de bank slenterde waar hij had gezeten. Hij mocht dan een irritante gast zijn, maar zingen en dansen kon hij in elk geval. Het zou haar niets verbazen als hij na het VWO ook conservatorium ging doen.

Harald, een klasgenoot van Chris, danste vervolgens voor en gaf meteen aan dat hij liever niet zong, dus die kreeg de rol van Macavity. Die had namelijk geen zang voor zijn rekening te nemen; die moest alleen maar eng over het podium rennen en de katten angst aanjagen.

Na nog twee zingende meiden uit 2HAVO die als de Siamese tweeling werd gecast kwam Sacha naar voren. ‘Ik wil graag dat stukje zingen van de kat die samen met Grizabella ‘Memory’ zingt,’ gaf ze verlegen aan. ‘Ik weet alleen niet precies welke rol dat is.’

Anne zocht even in de stapel scripts. ‘Dat is Jemima,’ zei ze. ‘Laat maar horen wat je kunt! Mevrouw de Wit, zet u in?’

‘Zullen we samen zingen?’ vroeg Sacha enthousiast aan Lily.

Die knikte en schraapte haar keel. Toen begon ze met pianospelen. Het eerste stuk was voor Jemima, maar toen moest ze zelf invallen als Grizabella. Alle leerlingen hielden hun adem in toen ze zong. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Chris zijn telefoon erbij pakte en hem omhooghield. Stond hij nou een filmpje te maken?

‘Wauw!’ riep Sacha uit toen ze klaar waren. ‘Mevrouw, u bent zó goed! U moet zelf Grizabella zingen.’ Dat had ze vanochtend ook al gezegd, maar nu vielen alle leerlingen die auditie hadden gedaan Sacha bij.

‘Oké, goed dan, ik doe het,’ riep Lily uit na een hoop druk vanuit de groep. ‘Maar verder worden alle rollen weggegeven aan leerlingen, hoor.’

Na de auditie van Sacha namen ze even pauze. Leerlingen liepen weg om wat te drinken te halen in de aula of op het plein te gaan zitten. Lily kreeg een nerveuze kriebel in haar buik toen ze opstond van de pianokruk en Chris op zich af zag komen. Haar blik gleed naar de telefoon in zijn hand.

‘Heb je me gefilmd?’ vroeg ze onzeker toen hij naast haar kwam staan.

‘Ja. Het was prachtig, ik kon het niet laten.’ Zijn stem klonk warm.

Ze vertrouwde het toch niet helemaal. ‘Je gaat het toch niet op Youtube zetten ofzo?’

‘Nee.’ Hij grijnsde. ‘Het is voor privé-gebruik.’

Lily voelde voor de zoveelste keer die dag een kleur naar haar wangen stijgen bij de suggestieve toon in zijn stem. ‘Kun je het alsjeblieft verwijderen?’ vroeg ze zacht.

Hij keek haar vragend aan. ‘Wil je het niet eens zien?’

Ze aarzelde. ‘Nou, oké dan,’ gaf ze toe.

Chris glimlachte. Hij staaarde naar zijn scherm en zijn duimen dansten over het toetsenbord van zijn telefoon. Toen

overhandigde hij haar de telefoon, die openstond op een nieuwe bladzijde in zijn contactenlijst. Bovenaan had hij “Juf Lily” ingevuld. ‘Geef me je nummer,’ zei hij net zo zacht als zij net had gesproken.

Haar hart sloeg een slag over en ze keek hem aan als een goudvis die zojuist had ontdekt dat er buiten de vissenkomp ook nog een wereld bestond.

‘Dan kan ik je het filmpje sturen,’ verduidelijkte hij.

Lily slikte de zenuwen weg en besloot met de moed der wanhoop maar gewoon te doen wat hij vroeg. Als ze het niet deed, verwijderde hij de video vast niet en God wist wat hij er dan mee zou gaan doen. Ze duwde het beeld dat bij haar opkwam (Chris in bed met zijn telefoon naast zich en zijn hand onder de dekens) heel erg resoluut weg. Ze gaf hem zijn mobiel terug en voelde een paar seconden later haar eigen telefoon vibreren in haar kontzak toen hij haar een bericht stuurde.

‘En straks gooi je die video weg?’ vroeg ze zo streng mogelijk.

Hij grijnsde. ‘Padvinderserewoord.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Jij hebt nooit bij de padvinders gezeten.’

‘Dat weet je niet. Misschien heb ik daar wel leren dansen,’ zei hij.

Ondanks alles schoot ze in de lach. ‘Twijfelachtig.’

‘Waar heb jij trouwens leren dansen?’ vroeg hij verder. ‘Je hebt echt mooie moves, juf Lily.’

Onwillekeurig keek ze even om zich heen, maar iedereen was van het podium af of zat op stoelen in de theaterzaal. Niemand kon hem horen. Hij hield zich aan zijn belofte.

‘Op ballet,’ vertelde ze. ‘Maar daar moest ik mee stoppen toen ik zeventien was.’

‘Want?’

‘Ik brak mijn enkel. Dat is nooit meer helemaal geheeld.’

Een hele musical lang dansen houd ik nooit vol, dus Grizabella is de beste rol voor me.'

Chris knikte. 'Aha, dus je had het liefste nog wel gedanst.'

'Ja.' Ze keek weg. 'Eigenlijk wel.'

Het was even stil. 'Respect,' zei hij toen.

Verbaasd keek ze weer op naar hem. 'Hoezo?'

'Nou, dat je choreografie doet en je bezighoudt met anderen dansen leren terwijl je het zelf nooit meer echt zal kunnen. Dat vind ik sterk.'

Lily glimlachte. 'Dank je. Ik word er ook blij van om het anderen te leren, hoor.'

Hij stopte zijn telefoon weg en knipoogde naar haar. 'Als je hart maar danst. En geloof me, met die stem van jou ga je nog heel wat harten breken.'

Voor ze nog iets kon zeggen, liep hij weg, het podium af. Waarschijnlijk om op het schoolplein te blowen of te roken, bedacht ze zuur, maar ineens zag ze Chris toch met andere ogen. Hij was niet alleen maar een *bad boy*, hij had ook een zachte kant. En hij had nu potverdorie haar nummer in zijn telefoon staan.

Met een kreun haalde ze haar eigen telefoon uit haar kontzak en zag dat het bericht met de video van Chris was binnengekomen. Natuurlijk vroeg haar telefoon vrolijk of ze hem wilde blokkeren of de zender wilde toevoegen als contact in haar adresboek. Uiteindelijk besloot ze hem gewoon toe te voegen als "Christiano Gomez 6V2". Dat voelde wel zakelijk genoeg.

HOOFDSTUK 3

Ze zaten samen voor de tv, zij en Peter, allebei met een bord Thais op schoot. Het nieuws stond aan en Lily probeerde haar vriend te vertellen hoe leuk de audities vandaag waren geweest en hoeveel zin ze had in de komende maanden, maar hij was niet erg geconcentreerd.

‘Ik ben moe,’ zei hij uiteindelijk summier. ‘Laten we gewoon tv kijken, goed?’

Lily haalde haar schouders op en nam een hap van haar massaman curry met kip. Verdorie, zij had ook uren moeten aanhoren hoe leuk zijn boekhoudersopleiding was en daar vond zij niks aan. Als hij zo moe was dat hij niet eens een verhaal van haar kon aanhoren, waarom had hij dan per se vanavond willen afspreken?

Stiekem keek ze opzij naar hem. Zijn sluike, donkerblonde haar hing deels voor zijn ogen. Hij had een net overhemd aan en een khaki broek. Zijn leren schoenen had hij uitgeschopt. Ze kende hem van haver tot gort, maar het leek wel of ze bij hem niet meer kon ademen. Alsof er steeds minder ruimte voor haar was.

Toen ze hadden afgewassen en nog een aflevering van *The*